

сливане със стихии – „Демон”, „Песента на човека”;
вампирско изсмукване (или жертвоготовно проливане)
кръвта на лирически субект – „Дни в нощта”, „Угасна
слънце”, „Без път”, „Възход”, „Тома”;

мотивът на огнедишащото слово – „Една дума”, „Сло-
ва”, „Песен на песента ми”;

задушеното, умиращо цвете – „Теменуги”, „Въздишка”,
„Сфинкс”;

мотивът „прегръдка-чезнене”, „топене в притома” в от-
далечено, интимно пространство (най-често свързано с го-
рене) – „Самота”, „Насаме”, „Песен на песента ми”, „Чу-
довище”, „Посвещение”, „Пръстен с опал”;

позата на безсилно лежащия лирически „аз” – „Угасна
слънце”, „На пладнe”;

както и амбивалентното надвесване над него – „Дни в
нощта”, „Ела”, „Слова”, „По здрач”;

мотивът на бездната, пропадането – „Демон”, „Възход”,
„Аз страдам”, „Пръстен с опал”, „Обичам те”, „Тома”,
„Молитва”;

но и на серафичното, на появяващите хлад размахани кри-
ле – „Благовещение”, „Блян”, „Обичам те”, „Ще бъдеш в
бяло”;

и от друга страна на пустинно изравнената земя – „Зов”.

Списъкът може да бъде продължен.

Разпръснатите мотиви от своя страна продължават
центробежната посока чрез тенденцията към експанзия, про-
явяваща се както в обемно разширяване – превъплъщаване
в поредица от варианти (екстенсионално), така и чрез задъ-
лбочаване, парадоксализиране на семантиката си (интенсио-
нално). В основата на тези два типа лежи стремежът към
изразходване-изчерпване на семантичния потенциал, зало-
жен в мотива. Един от типичните случаи е разгръщането на
метафората в лирически сюжет:

И само тя, настръхнала над мене,
студена, непрогледна нощ,

.....